

"Amb els nens no s'hi juga!"

Dij, 9/04/2015 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 8 d'abril de 2015

La Família - 9. Els Nens (II)

Estimats germans i germanes, bon dia!

En la catequesi sobre la família, acabem avui la reflexió sobre els infants, que són el fruit més bonic de la benedicció que el Creador ha donat a l'home i a la dona. Hem parlat ja del gran regal que són els nens, avui malauradament hem de parlar de les "històries de passió" que molts d'ells viuen.

Tants nens ja des de l'inici són rebutjats, abandonats, despullats de la seva infància i del seu futur. Algú gosa dir, quasi per justificar-se, que ha estat un error fer-los venir al món. Això és vergonyós! No descarreguem sobre els infants les nostres culpes, per favor! Els nens no són mai "un error". La seva gana no és un error, com tampoc ho és la seva pobresa, la seva fragilitat, el seu abandó -tants nens abandonats pels carrers; tampoc ho és la seva ignorància o la seva incapacitat- tants nens que no saben què és una escola. En tot cas, aquestes són raons per estimar-los més, amb una més gran generositat. Què en fem de les solemnes declaracions dels drets de l'home i dels drets del nen, si després castiguem els nens pels errors dels adults?

Els qui tenen la tasca de governar, d'educar, però diria encara més, que tots els adults som responsables dels nens i ens toca a cadascú fer el possible per capgirar aquesta situació. Em refereixo a la "passió" dels infants. Cada nen marginat, abandonat, que viu al carrer demanant almoïna i amb tota mena de trucs, sense escola, sense atenció mèdica, és un crit que s'eleva a Déu i que acusa el sistema que nosaltres els adults hem construït. I per desgràcia aquests nens són presa dels delinqüents, que els exploten per fer negocis o comerços indignes, o els ensinistren per a la guerra i la violència. Però també en els països considerats rics molts infants viuen drames que els marquen d'una manera tan forta, per culpa de la crisi de la família, de la manca d'educació i de condicions de vida sovint inhumanes. De totes maneres són infàncies violades en el cos i en l'ànima. Però cap d'aquests nens és oblidat pel Pare que és al cel! Cap de les seves llàgrimes es perd! Com tampoc es perd la nostra responsabilitat, la responsabilitat social de les persones, de cada un de nosaltres, i dels Països.

Una vegada Jesús va renyar els seus deixebles perquè feien fora els nens que els pares li portaven, perquè els beneís. És commovedora la narració evangèlica: «Aleshores li portaren nens perquè els imposés les mans i pregués; però els deixebles els renyaven. Jesús però va dir: "Deixeu-los, no impedi que els infants vinguin a mi; als qui són com ells, de fet, pertany el regne dels cels". I després d'haver-los imposat les mans, se'n va anar d'allà.» (Mt 19,13-15). Què bonica és aquesta confiança dels pares, i aquesta resposta de Jesús! Com m'agradaria que aquesta pàgina es convertís en la història normal de tots els nens! És veritat que gràcies a Déu els nens que tenen grans dificultats sovint troben pares extraordinaris, disposats a qualsevol sacrifici i generositat. Però aquests pares no

se'ls hauria de deixar sols! Hauríem d'acompanyar-los en el cansament del seu treball, i oferir-los també moments de joia compartida i d'alegria despreocupada, perquè no quedin presos per la rutina terapèutica.

Quan es tracta dels nens, en qualsevol cas, no s'haurien de sentir aquelles frases de defensa legal d'ofici, com: "després de tot, nosaltres no som una entitat de beneficència"; o bé: "en el terreny privat, cadascú és lliure de fer el que vol"; o també: "em sap greu, no podem fer-hi res". Aquestes paraules no serveixen quan es tracta dels nens.

Massa sovint els nens es veuen afectats pels efectes de vides malgastades per una feina precària i mal pagada, per horaris insostenibles, per transports ineficients... Però els nens paguen també el preu d'unions immadures i de separacions irresponsables: ells en són les primeres víctimes; pateixen els èxits de la cultura dels drets subjectius exasperats, i en són després els fills més precoços. Sovint absorbeixen violència que no estan preparats per "resistir", i davant la mirada dels grans es veuen obligats a acostumar-se a la degradació.

Fins i tot en el nostre temps, com en el passat, l'Església posa la seva maternitat al servei dels infants i de les seves famílies. Als pares i als fills d'aquest món nostre, la benedicció de Déu porta la tendresa materna, el retret ferm i la condemna enèrgica. Amb els nens no s'hi juga!

Penseu què seria una societat que decidís, d'una vegada per totes, establir aquest principi: "És veritat que no som perfectes i que cometem molts errors. Però quan es tracta dels nens que vénen a aquest món, cap sacrifici dels adults serà considerat massa costós o massa gran, per evitar que un nen pensi que és un error, que no val res i que està abandonat a les ferides de la vida i a la prepotència dels homes". Què bonica que seria una societat així! Jo dic que a aquesta societat, se li perdonarien molts dels seus innombrables errors. Molts, realment.

El Senyor jutja la nostra vida escoltant el que li diuen els àngels dels nens, els àngels que "veuen sempre el rostre del Pare que és en el cel." (cfr Mt 18,10). Preguntem-nos sempre: què expliquen a Déu, de nosaltres, aquests àngels dels infants?

Traducció: Josep Ma Torrents -Catalunya Religió